

„Skvělé. Jsem šťastný, že jsem vás zachránil před chmurným osudem.“ Reg vrhl na pana Thorntona široký, nestoudný úsměv a pak se otočil zpátky k Charlottě. Na tváři měl výraz, který znala z minulosti, když vymýšlel nový plán. „Utečte se mnou.“

Dělal si legraci. Určitě. Reg nebyl galantní princ a kdysi jí dal jasně najevo, že ji nemiluje.

„Kam?“ zeptala se podezřívě.

„Do New Yorku.“

Byla to hra, ten druh příběhu, který si v minulosti vymýšleli pro legraci. Až na to, že to řekl smrtelně vážně.

„Jde totiž o to,“ pokračoval Reg s přehnanou lítostí, „že jsem se octil v maléru.“

„Kdo vám dluží peníze tentokrát?“ Svým způsobem ji uklidnilo, vzhledem ke zvrátům v jejím vlastním životě, když zjistila, že se Reg nezměnil.

„Nebudu vás zatěžovat nechutnými podrobnostmi,“ prohlásil. „Stačí říct, že jsem se stal nepřítelem rodiny, s níž by se člověk neměl dostat do konfliktu. Nejlepší bude, když na čas opustím Anglii a počkám, než rozruch pomine. Slyšel jsem, že Amerika má muži s mými přednostmi co nabídnout. Pokud se člověk chová vznešeně a předstává se jako hrabě Ten-a-Ten, všichni si myslí, že je bohatý, a můžete je klidně okrást.“

„Hrabě Ten-a-Ten,“ zopakovala Charlotta. „Budete mít obrovský úspěch.“

Reg ji uchopil za ruce – Charlottu překvapila síla, s níž jí je stiskl.

„Pojeďte se mnou.“

Charlotta uslyšela další zaťukání pana Thorntona. Myslela si, že její impulzivní polibek navždycky pouto mezi ní a Regem zpřetrhá, že důvěru, kterou k sobě vzájemně cítili, nebude možné obnovit. Teď jí jeho dychtivost zachvátila jako horečka. Souhlasit by bylo lehk-

myslné a možná nebezpečné; neměla tušení, co Reg provedl a kdo po něm jde. Jenže tahle nabídka, jak s mrazivou jistotou věděla, je její poslední šance k útěku.

„Co máte za lubem?“ zeptala se s předstíranou nedůvěrou. Nechtěla, aby si Reg myslel, že bude okamžitě souhlasit. „Misionář a jeho sestra?“

„Budete cestovat jako paní Eversová. Moje oddaná manželka.“

Manželka? Co přesně jí navrhoval?

„Jenom podle jména,“ dodal nenuceně. „Víte přece, že nejsem typ na ženění.“ Potom tišeji dodal: „Ke své velké lítosti.“

Reg sklopil se zábleskem upřímného smutku oči, gesto, kterým ji mlčky prosil o odpuštění. Když Charlotta energicky přikývla, aniž se na něco zeptala nebo požádala o vysvětlení, na tváři se mu opět objevil jeho obvyklý veselý výraz.

„Bar na lodi je zlatý důl, když to člověk umí s kartami,“ prohlásil. „Jako spořádaný ženatý muž, dostatečně přátelský, ale ne příliš okázalý, budu vítán u každého stolu. Vsadím se, že ještě před příplutím do New Yorku vyhraju zpátky peníze za lodní lístky. Jakmile budeme na místě, můžeme předstírat hraběte s hraběnkou, nebo kohokoli budete chtít. Jako za starých časů.“

Jako za starých časů. Charlotta cítila nutkání stejně silné jako hlad, který jí přiměl ukrást první jablko.

„Budeme muset sdílet společnou kajutu,“ podotkla a podívala se mu do očí.

„Strachujete se o svou čest?“

„Měla bych?“

Reg se rozesmál, ale Charlotta viděla smyslounou křivku jeho rtů. Vezme si od ní, cokoli mu bude ochotná dát, pokud za to nebude očekávat žádné sliby.